

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 217.120 van 5 januari 2012
in de zaak A. 196.516/IX-6802**

In zake: 1. de BVBA DANNY VERLÉ
 2. de BVBA DEMOL-IDE
 3. Ronny STOFFIJN
 4. de BVBA VERCAUTEREN ETIENNE EN ZONEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Roland De Rouck
 kantoor houdend te 9400 Ninove
 Leopoldlaan 17
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Jens Debièvre en Caroline Segers
kantoor houdend te 1000 Brussel
Havenlaan 86c bus 113
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 4 mei 2010, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van de procureur des Konings te Dendermonde
van 23 december 2009 waarbij de BVBA Danny Verlé, de BVBA Demol-Ide,
Ronny Stoffijn en de BVBA Etienne Vercauteren en Zonen worden geschrapt uit
de voorlopige lijst van de takeldiensten die hebben ingestemd met de voorwaarden
vermeld in de omzendbrief nr. 062 van 20 juli 2005 van de minister van Justitie.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Jozef Stevens heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 december 2011.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Leentje Van Valckenborgh, die loco advocaat Roland De Rouck verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Jens Debièvre, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Jozef Stevens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Bij omzendbrief nr. 062 van 20 juli 2005 geeft de minister van Justitie aan de gerechtelijke autoriteiten “een maatstaf voor een maximum tarief

inzake de takeling en stalling van voertuigen”. Hij stelt dat voor gerechtelijke takelopdrachten in de toekomst beroep zal worden gedaan op takelfirma’s die zich ertoe verbonden hebben de tarieven, de voorwaarden en de richtlijnen die het voorwerp uitmaken van de voormelde omzendbrief na te leven. Enkel de takeldiensten erkend door de parketten mogen worden gevorderd. Een aanvraag tot erkenning moet uiterlijk op 20 september 2005 worden ingediend. Elk parket moet uiterlijk op 31 december 2005 zijn lijst van erkende takeldiensten overmaken aan het Centraal Orgaan voor de Inbeslagneming en de Verbeurdverklaring (COIV).

De voormelde omzendbrief vermeldt een aantal “na te leven algemene voorwaarden door de takeldienst”. Zo moet de takeldienst onder meer de voorgeschreven regels naleven. Hij moet beschikken over betrouwbaar personeel en bepaalde verzekeringspolissen kunnen voorleggen. Hij moet ook beschikken over alle vergunningen zoals voorgeschreven door de stedenbouwkundige reglementering, evenals over een exploitatie- en/of milieuvergunning. Hij moet zich aanpassen aan elke andere reglementering en, in voorkomend geval, voldoen aan de wetgeving betreffende “de depollutie van voertuigen”.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot erkenning ingediend.

3.2. Bij omzendbrief nr. 062bis van 22 december 2005 van het directoraat-generaal Rechterlijke Orde van de Federale Overheidsdienst Justitie wordt nader bepaald dat de erkenning een procedure van “autocertificatie” betreft.

Voorts wordt onder meer gesteld:

“Behoudens bijzondere omstandigheden, bijvoorbeeld een definitieve veroordeling, dient de onderneming opgenomen te worden op de lijst. Indien het parket achteraf vaststelt dat de onderneming haar verplichtingen op één van de vastgelegde voorwaarden niet naleeft, kan het beslissen dat de onderneming haar activiteiten niet meer mag uitoefenen in het gerechtelijke kader en dat haar naam van de lijst wordt geschrapt.”

3.3. In het kader van de toepassing van deze omzendbrieven ontstaat er een geschil tussen onder meer de huidige verzoekende partijen en het parket van de procureur des Konings te Dendermonde, waarbij de eerstgenoemden aanklagen dat zij niettegenstaande hun erkenning geen takelopdrachten vanwege het parket toegewezen krijgen.

Dit geschil leidt tot het arrest nr. 214.260 van 29 juni 2011 van de Raad van State, waarbij “de op 18 april 2006 gebleken weigering van de procureur des Konings van Dendermonde om [onder meer de huidige verzoekende partijen] aan te stellen voor takelbeurten en stalling van inbeslaggenomen voertuigen naar aanleiding van gerechtelijke tussenkomsten” wordt vernietigd.

3.4. Begin 2010 stellen de verzoekende partijen vast dat op de website van het COIV de lijst met erkende takeldiensten werd aangepast. Het aantal erkende takeldiensten werd van 19 tot 8 herleid. Zij zijn zelf niet meer in de lijst opgenomen.

Met een brief van 18 januari 2010 vraagt hun raadsman aan de raadsman van de verwerende partij of deze wijziging het voorwerp heeft uitgemaakt van een effectieve beslissing en, in bevestigend geval, op welke datum deze beslissing werd genomen. Hij verzoekt om een kopie van deze beslissing en informeert tevens op basis van welke criteria de schrapping werd doorgevoerd.

3.5. Met een brief van 28 januari 2010 verwijst de raadsman van de verwerende partij de verzoekende partijen voor nadere informatie naar het COIV.

3.6. Nadat de verzoekende partijen hun vraag om informatie tot het COIV hebben gericht, antwoordt dit orgaan met een brief van 5 maart 2010 dat de schrapping is gebeurd op basis van een verzoek van het parket van de procureur des Konings te Dendermonde.

Als bijlage is de brief bijgevoegd van de procureur des Konings te Dendermonde aan het COIV, gedateerd op 23 december 2009, die als volgt luidt:

“Betreft: Omzendbrief nr. 062: Richtlijnen en praktische bepalingen inzake gerechtelijke inbeslagnemingen. Erkenning van de takeldiensten.

[...]

In het kader van bovenvermelde omzendbrief werd door het COIV op 6 maart 2006 een voorlopige lijst (geactualiseerd op 6/10/09) opgesteld van takelaars die een aanvraag hadden ingediend om erkend te worden in het arrondissement Dendermonde.

Conform dezelfde omzendbrief dient het openbaar ministerie erover te waken dat de erkenningsvoorwaarden worden nageleefd door de takeldiensten.

Naar aanleiding van een grondige controle door de federale gerechtelijke politie bleek dat een aantal van deze takeldiensten niet in orde waren met de milieu- en andere wetgevingen.

Mag ik u gelet op de resultaten van dit onderzoek [vragen] het nodige te doen om de voorlopige lijst aan te passen en de volgende takelaars te schrappen als gerechtelijke takelaar voor het arrondissement Dendermonde:

[...]

- De Mol-Ide B.V.B.A. [...]

- Stoffijn Ronny ESV [...]

- Verlé Danny B.V.B.A. [...]

[...].”

Dit is de bestreden beslissing.

Alhoewel in de aangehaalde brief van de procureur des Konings geen sprake is van de vierde verzoekende partij, gaat de verwerende partij er in haar memories van uit dat deze partij in het kader van dezelfde besluitvorming als de andere verzoekende partijen van de lijst van erkende takeldiensten is geschrapt. De Raad van State volgt haar daarin.

IV. Rechtsmacht van de Raad van State

4. De verwerende partij werpt op dat de procureur des Konings als gerechtelijke overheid niet onder de toepassing valt van artikel 14, § 1, eerste lid, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en dat, daarenboven, de bestreden beslissing niet kan worden begrepen als een handeling van een orgaan

van de rechterlijke macht met betrekking tot overheidsopdrachten of leden van zijn personeel, in de zin van artikel 14, § 1, eerste lid, 2°, van diezelfde gecoördineerde wetten.

Zij besluit daaruit dat de Raad van State niet bevoegd is om kennis te nemen van het voorliggende beroep tot nietigverklaring.

5. De verzoekende partijen repliceren dat de verwerende partij bij het aanduiden of schrappen van takeldiensten die in aanmerking komen voor takelopdrachten, de rechterlijke macht niet uitoefent. Volgens de verzoekende partijen treedt de verwerende partij dan op als een administratieve overheid in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Bovendien betreft de bestreden beslissing een “overheidsopdracht sensu lato”. De bevoegdheid van de Raad van State kan dan ook niet worden uitgesloten, noch op basis van het organieke criterium, noch op basis van het functionele criterium.

6. In haar laatste memorie laat de verwerende partij nog gelden dat het beroep een mededeling van de procureur des Konings van 23 december 2009 aan het COIV als voorwerp heeft. In die mededeling wordt vermeld dat bepaalde takeldiensten niet meer voldoen aan de erkenningsvoorwaarden die zijn bepaald in de omzendbrief nr. 062 van 20 juli 2005. Een dergelijke mededeling kan niet worden beschouwd als een bestuurshandeling die ertoe strekt een bepaalde opdracht toe te vertrouwen aan een derde uitvoerder. Evenmin houdt ze de beslissing in om een takeling al dan niet te laten uitvoeren door de verzoekende partijen. De bestreden beslissing kan dan ook niet worden gekwalificeerd als een handeling van de verwerende partij met betrekking tot een overheidsopdracht in de zin van artikel 14, § 1, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Beoordeling

7. In zijn arrest nr. 214.260 van 29 juni 2011 waarbij de vernietiging wordt uitgesproken van “de op 18 april 2006 gebleken weigering van de procureur des Konings van Dendermonde om [onder meer de huidige verzoekende partijen] aan te stellen voor takelbeurten en stalling van inbeslaggenomen voertuigen naar aanleiding van gerechtelijke tussenkomsten”, heeft de Raad van State een gelijkaardige exceptie van de verwerende partij als volgt beoordeeld:

“5. Luidens artikel 14, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State doet de afdeling bestuursrechtspraak uitspraak, bij wijze van arresten, ‘over de beroepen tot nietigverklaring wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, ingesteld tegen de akten en reglementen van de onderscheiden administratieve overheden’, alsook tegen de administratieve handelingen ‘van de wetgevende vergaderingen of van hun organen, daarbij inbegrepen de ombudsmannen ingesteld bij deze assemblees, van het Rekenhof en van het Grondwettelijk Hof’, evenals ‘van organen van de rechterlijke macht en van de Hoge Raad voor de Justitie met betrekking tot overheidsopdrachten en leden van hun personeel’.

Wat verzoekende partijen bestrijden, is de handeling waarbij de procureur des Konings weigert om hen, ondanks hun erkenning als takeldienst overeenkomstig de ministeriële omzendbrief nr. 062 van 20 juli 2005, enige opdracht tot takeling en stalling van voertuigen, die het voorwerp uitmaken van een door hem bevolen of door een vonnis uitgesproken inbeslagname, te gunnen.

Overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de Raad enkel bevoegd worden geacht om van deze vordering kennis te nemen, indien de bestreden handeling moet worden beschouwd, hetzij als een akte van een administratieve overheid, hetzij als een administratieve handeling van een orgaan van de rechterlijke macht met betrekking tot een overheidsopdracht.

De procureur des Konings is een gerechtelijke en geen administratieve overheid. Hij valt niet onder toepassing van artikel 14, § 1, eerste lid, 1°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Bijgevolg rijst de vraag of de bestreden beslissing te beschouwen is als een handeling ‘met betrekking tot overheidsopdrachten’, zoals bedoeld in dat artikel.

6. Artikel 35 van het Wetboek van Strafvordering luidt:

‘De procureur des Konings neemt alles in beslag wat een van de in de artikelen 42 en 43quater van het Strafwetboek bedoelde zaken schijnt uit te maken en alles wat dienen kan om de waarheid aan de dag te brengen; hij vraagt de verdachte zich te verklaren omtrent de in beslag genomen voorwerpen, die hem vertoond zullen worden; van een en ander maakt hij een proces-verbaal op, dat ondertekend wordt door de verdachte, of ingeval deze weigert, wordt daarvan melding gemaakt.’

Artikel 42 van het Strafwetboek luidt:

‘Bijzondere verbeurdverklaring wordt toegepast:

- 1° Op de zaken die het voorwerp van het misdrijf uitmaken, en op die welke gediend hebben of bestemd waren tot het plegen van het misdrijf, wanneer zij eigendom van de veroordeelde zijn;
- 2° Op de zaken die uit het misdrijf voortkomen;
- 3° Op de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, op de goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld en op de inkomsten uit de belegde voordelen.’

De concrete handeling van de procureur des Konings om, hetzij in het kader van een opsporingsonderzoek hetzij ter uitvoering van een definitieve rechterlijke beslissing waarbij een bijzondere verbeurdverklaring wordt uitgesproken, welbepaalde voertuigen in beslag te nemen, houdt verband met de (straf)rechtsbedeling of de uitvoering van rechterlijke beslissingen. De Raad van State is dan ook zonder rechtsmacht om van een dergelijke handeling kennis te nemen.

Anders is het evenwel wat de handeling betreft waarbij de procureur des Konings de opdracht tot takeling en stalling van door hem in beslag genomen voertuigen toevertrouwt aan een bepaalde takelfirma, of weigert toe te vertrouwen aan een bepaalde takelfirma. Dit optreden moet wel degelijk worden beschouwd als een bestuurshandeling (uitgaande weliswaar van een rechterlijk orgaan) met als voorwerp een bepaalde opdracht toe te vertrouwen aan een derde uitvoerder. Nóch de tekst van het besproken wetsartikel zelf, nóch de parlementaire voorbereiding ervan, nopen ertoe aan te nemen dat enkel overheidsopdrachten in de zin van de wet van 24 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten, door de wetgever zijn beoogd. Anders oordelen zou overigens leiden tot een interpretatie van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, die op gespannen voet zou staan met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel.

De Raad van State heeft bijgevolg rechtsmacht om de wettigheid van een dergelijke beslissing te beoordelen.”

8. De Raad van State bevestigt deze overwegingen voor de thans voorliggende zaak. De omstandigheid dat de thans bestreden beslissing de

schrapping betreft van de verzoekende partijen uit de lijst van erkende takeldiensten voor het gerechtelijk arrondissement Dendermonde en geen beslissing tot toewijzing van een takelopdracht aan een derde uitvoerder of tot weigering van een dergelijke opdracht aan de verzoekende partijen, neemt niet weg dat de bestreden beslissing een akte betreft “met betrekking tot overheidsopdrachten” ten aanzien waarvan de Raad van State krachtens artikel 14, § 1, eerste lid, 2°, van zijn gecoördineerde wetten zijn annulatiebevoegdheid vermag uit te oefenen.

9. De exceptie is derhalve niet gegrond.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

10. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, gesteund op de niet-aanvechtbaarheid van de bestreden beslissing. Zij betoogt dat de verzoekende partijen de nietigverklaring vorderen van de beslissing die vervat is in de brief van de procureur des Konings van 23 december 2009 aan het COIV, maar dat deze brief helemaal geen beslissing bevat, doch slechts de feitelijke vaststelling dat een onderzoek door de politie heeft plaatsgevonden en dat het optreden van verschillende takeldiensten in strijd werd bevonden met de milieuwetgeving. De eigenlijke schrapping van deze takeldiensten van de lijst van erkende takeldiensten gebeurde door het COIV, dat de bedoelde lijst aanpaste en de motieven van de schrapping van de verzoekende partijen meedeelde aan hun raadsman. Volgens de verwerende partij kan de brief van 23 december 2009 niet het voorwerp uitmaken van een beroep tot nietigverklaring.

11. De verzoekende partijen repliceren dat de brief van de procureur des Konings van 23 december 2009 wel degelijk een schrappingsbeslissing bevat, aangezien hij het COIV verzoekt het nodige te doen om de lijst van erkende takeldiensten aan te passen en daaruit een aantal takeldiensten te schrappen. Deze beslissing die door het parket in de brief van 23 december 2009 wordt meegedeeld,

sorteert rechtsgevolgen, namelijk de schrapping die door het COIV werd uitgevoerd. Dat enkel het parket beslissingsbevoegdheid heeft over wie er op de lijst komt en blijft, blijkt uit de toepasselijke omzendbrieven en ook uit de inhoud van de brief van 23 december 2009.

Beoordeling

12. In zijn brief van 23 december 2009 aan het COIV deelt de procureur des Konings te Dendermonde mede dat het openbaar ministerie overeenkomstig de omzendbrief nr. 062 van 20 juli 2005 erover dient te waken dat de erkenningsvoorwaarden door de takeldiensten worden nageleefd, dat naar aanleiding van een grondige controle door de federale gerechtelijke politie is gebleken dat een aantal takeldiensten niet in orde waren met de milieu- en andere wetgeving en dat de procureur, gelet op de resultaten van dit onderzoek, het COIV verzoekt het nodige te doen om de voorlopige lijst van erkende takeldiensten voor het arrondissement Dendermonde aan te passen en een aantal takeldiensten te schrappen.

Met de verzoekende partijen moet worden vastgesteld dat de voormelde brief aldus de beslissing van de procureur des Konings bevat om hen te schrappen van de lijst van erkende takeldiensten en dat de procureur aan het COIV de opdracht geeft om deze beslissing uit te voeren. Deze beslissing, die grievend is voor de verzoekende partijen, is een aanvechtbare beslissing.

De exceptie is derhalve niet gegrond.

VI. Onderzoek van de middelen

Derde middel

Standpunt van de partijen

13. De verzoekende partijen voeren in het middel de schending aan van “het motiveringsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel”.

Zij betogen dat de formele en de materiële motiveringsplicht geschonden zijn, doordat de bestreden beslissing verwijst naar omstandigheden die niet controleerbaar zijn, die niet in relatie staan tot de criteria van de omzendbrief en die de beslissing niet naar recht verantwoorden.

Volgens de verzoekende partijen is voorts het zorgvuldigheidsbeginsel miskend, doordat er “een manifest gebrek aan een zorgvuldige voorbereiding is van de beslissing, of een gebrek aan behoorlijke feitengaring of voorlichting”. Zij voegen hieraan toe dat voor zover het parket te Dendermonde zou beogen te laten gelden dat de omzendbrief nr. 062 van 20 juli 2005 aan het parket de mogelijkheid laat een moraliteitsonderzoek van de takeldiensten te verrichten, moet worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel precies een juiste interpretatie en afweging van de desbetreffende regel van de omzendbrief vergt, die te dezen manifest ontbreekt.

14. De verwerende partij werpt vooreerst op dat de miskennis van de beginselen van behoorlijk bestuur niet “op zelfstandige wijze” als vernietigingsgrond kan worden aangevoerd, aangezien het rechtmatigheidstoezicht van de rechter anders ontaardt in een beleidstoezicht.

Voorts laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verwijst naar de omzendbrief nr. 062 van 20 juli 2005 en duidelijk melding maakt van het feit dat door de federale gerechtelijke politie een onderzoek

werd uitgevoerd waarbij werd vastgesteld dat bepaalde takeldiensten niet in orde waren met de milieuwetgeving en andere wetgeving. Volgens haar waren de verzoekende partijen dan ook wel degelijk op de hoogte van de criteria op grond waarvan zij werden geschrapt van de lijst van erkende takeldiensten. Andere vaststellingen van het parket vallen, zo stelt de verwerende partij, onder het geheim van het onderzoek, zoals gewaarborgd door artikel 28quinquies van het Wetboek van Strafvordering. Op basis van de voormelde gegevens vermocht het parket in redelijkheid de verzoekende partijen te schrappen van de lijst van erkende takeldiensten.

Volgens de verwerende partij zijn de motieven van de bestreden beslissing bovendien in rechte en in feite aanvaardbaar en is deze beslissing op zorgvuldige wijze voorbereid.

15. De verzoekende partijen repliceren dat de motivering van de bestreden beslissing bezwaarlijk afdoende kan worden genoemd, aangezien zij op geen enkele wijze ervan in kennis worden gesteld of en in welke mate zij de milieuwetgeving hebben geschonden, noch op grond van welke concrete criteria de schrapping wordt doorgevoerd.

Voor zover de verwerende partij zich beroept op het geheim van het opsporingsonderzoek, laten de verzoekende partijen gelden dat het parket reeds vóór het opsporingsonderzoek was afgelopen ervan uitging dat de verzoekende partijen strafbare inbreuken hadden gepleegd en op basis daarvan meende tot de schrapping van de verzoekende partijen te kunnen overgaan. Krachtens artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens mag een persoon evenwel nog niet schuldig worden geacht zolang zijn schuld niet bewezen is. Door aldus te handelen heeft de verwerende partij een fout begaan, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

16. In haar laatste memorie laat de verwerende partij nog gelden dat in hoofde van de verzoekende partijen bepaalde feiten werden vastgesteld die als

een strafrechtelijke inbreuk kunnen worden gekwalificeerd. Het onderzoek is evenwel nog lopende. Aangezien de informatie die werd verzameld tijdens het opsporingsonderzoek geheim is totdat de strafvordering wordt ingediend, kon deze informatie in de bestreden beslissing nog niet worden meegedeeld.

Voorts betoogt zij nog dat de procureur des Konings geen administratieve overheid is in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zodat hij niet onderworpen is aan de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hoe dan ook bepaalt artikel 4, 4°, van de laatstgenoemde wet dat de motiveringsplicht niet van toepassing is indien de motivering van de handeling afbreuk kan doen aan de bepalingen inzake de zwijgplicht. Te dezen was de procureur onderworpen aan de zwijgplicht die voortvloeit uit artikel 28quinquies van het Wetboek van Strafvordering en artikel 458 van het Strafwetboek.

Beoordeling

17. De verwerende partij kan vooreerst niet worden bijgevalen in haar stelling dat de beginselen van behoorlijk bestuur niet “op zelfstandige wijze” als vernietigingsgrond kunnen worden aangevoerd. Vanzelfsprekend vermag de Raad van State bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de bestreden beslissing zich niet in de plaats van het bestuur uit te spreken over de opportuniteit van deze beslissing, maar dit staat er niet aan in de weg dat hij op grond van de genoemde beginselen daarop een marginale controle uitoefent.

18. De verzoekende partijen voeren in het middel onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht. Deze vindt te dezen haar grondslag in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zoals hiervóór onder randnummer 8 werd vastgesteld, stelt de procureur des Koning met de bestreden beslissing een handeling “met betrekking tot overheidsopdrachten” die krachtens artikel 14, § 1, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State onder de

annulatiebevoegdheid van de Raad valt. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt en mede gelet op het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel neemt de Raad aan dat de eerstgenoemde wet ook op dergelijke handelingen van toepassing is.

19. De artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

20. De bestreden beslissing verwijst naar de omzendbrief nr. 062 van 20 juli 2005 van de minister van Justitie. Ze vermeldt voorts dat het openbaar ministerie conform deze omzendbrief erover dient te waken dat de erkenningsvoorwaarden voor de takeldiensten worden nageleefd, dat naar aanleiding van een grondige controle door de federale gerechtelijke politie is gebleken dat een aantal van deze takeldiensten niet in orde waren met de milieu- en andere wetgeving, en dat het COIV wordt verzocht het nodige te doen om de lijst van erkende takeldiensten aan te passen en de voormelde takeldiensten van deze lijst te schrappen.

Uit de aldus vermelde motieven van de bestreden beslissing kunnen de verzoekende partijen niet afleiden welke tekortkomingen, wat elk van hen betreft, tot hun schrapping van de lijst leidt. De bestreden beslissing laat hen volledig in het ongewisse welke milieu- of andere wetgeving zij zouden hebben miskend.

De bestreden beslissing komt dan ook te kort aan de formele motiveringsplicht.

21. Het argument van de verwerende partij dat nadere informatie onder het geheim van het opsporingsonderzoek zou vallen, is niet dienstig. Indien, zoals de verwerende partij in haar laatste memorie laat gelden, het opsporingsonderzoek nog lopende is, kan bezwaarlijk worden ingezien dat zij er op datum van de bestreden beslissing vermocht op te steunen om de verzoekende partijen van de lijst van erkende takeldiensten te schrappen. Een dergelijke beslissing kan slechts rechtsgeldig worden genomen op grond van vaststaande en behoorlijk bewezen feiten. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier, blijken dergelijke feiten. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.

22. Het middel is derhalve gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de procureur des Konings te Dendermonde van 23 december 2009 waarbij de BVBA Danny Verlé, de BVBA Demol-Ide, Ronny Stoffijn en de BVBA Etienne Vercauteren en Zonen worden geschrapt uit de voorlopige lijst van de takeldiensten die hebben ingestemd met de voorwaarden vermeld in de omzendbrief nr. 062 van 20 juli 2005 van de minister van Justitie.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 700 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 5 januari 2012,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Daniël Moons,	waarnemend voorzitter,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Daniël Moons